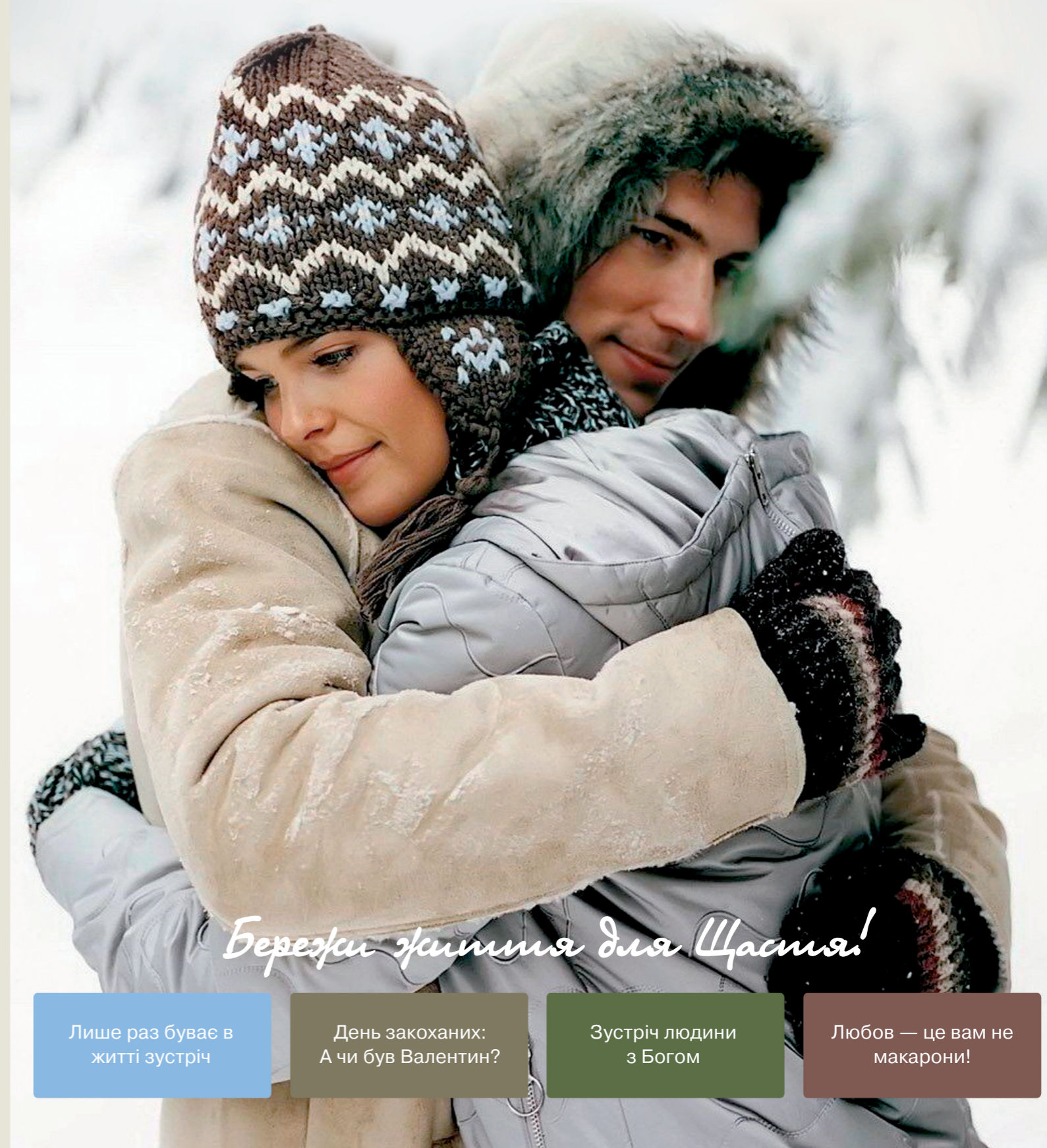

КУПОЛ

01/2012
Журнал моєї сім'ї

Тема номера: Стрітєння любові
www.kupol.org.ua

Бережи життя для Щастя!

Лише раз буває в
житті зустріч

День закоханих:
А чи був Валентин?

Зустріч людини
з Богом

Любов — це вам не
макарони!

незабаром на каналі
КДТРК ЩОТВЕРГА О 21.00

Збережи сім'ю!

Почуй священика!

*Вітаю Вас,
дорогі мої друзі-читачі!*

Готуючи номер, я довго розмірковував над темою для нього. Оскільки цього місяця зустрічають два значущі свята — 15 лютого Православна Церква святкує Стрітіння Господнє, а 14 лютого світська спільнота готується зустрічати популярне сьогодні свято святого Валентина. В нашій редакції розгорілася дискусія. Адже ці дві теми заслуговують на увагу, але після дебатів я вирішив об'єднати їх в одну.

Розумію, ви можете говорити, начебто православний журнал повинен обговорювати лише навколоцерковні питання, писати так, як пишуть усі православні ЗМІ — про найближче християнське свято, про зміст життя, про покаєння і т.п...

Розумію вас, це справедливо. Але почуйте мене!

Святий Валентин — мученик, прославлений християнським світом. Сьогоднішня дописала до його життя історію про возз'єднання, зустріч закоханих сердець.

Слово «стрітіння» означає зустріч. Стрітіння Господнє — свято зустрічі праведного Симеона та Богонемовляти Христа в Єрусалимському Храмі.

Саме тому, стрітіння кохання — ось тема номеру, який Ви тримаєте в руках.

Зустріч — це, в першу чергу, предмет Промислу Божого над усім людством і над кожною людиною зокрема. Зустріч — це момент неочікуваних емоцій та почуттів.

Все приходить через зустріч: ми зустрічаємо помисел, який приходить в наш розум, людей, які стають нашими друзями на все життя, ту людину, до якої з часом народжуються вищі почуття.

Саме такою неочікуваною та незвичайною стала зустріч праведного Симеона з Дівою Марією, на руках якої лежало Богонемовля. Незвичайні почуття — радість, страх і печаль увійшли в серце старця, що все життя очікував побачити Бога.

В нашому житті також відбуваються подібні зустрічі — моменти справжньої любові. (Друзі, це не в книжках написано, а в наших серцях, і автор цих рядків — сам Бог!) Що при цьому відчуває людина? Що робить, щоб це відчуття зберегти? З часом починає усе руйнувати через злість, нестриманість, гордість, блуд та інші пороки.

От тоді любов, як стан внутрішнього чистого світу, швидко проходить! Людина знову одна, знову страждає, звинувачує всіх навколо, нарікає на долю, а справжньої причини не бачить! Їй був даний дар справжнього кохання, а вона його не вберігла, втратила і зруйнувала.

Так втрачаємо ми спочатку любов, потім сім'ю.

Саме тут має проявитися сенс фрази «Бережи життя для Щастя». Через стрітіння любові, яку дарує Господь, ми зберігаємо душевний мир, спокій та кохання в нашому житті!

Бажаю, щоб ви, зустрівши Любов, зберегли її до останнього подиху! Нехай допоможе в цьому Бог, Який є Джерелом любові!

*З любов'ю, свідчення
Олег Мельничук*

Пізнай себе і ти пізнаєш Бога

Свято закоханих в різних країнах світу

День Валентина, мабуть, одне з найбільш суперечливих свят для українців. Традиція його вшанування прийшла до нашої країни нещодавно — з розпадом СРСР, коли інформаційний простір захопили закордонні віяння, а з ними увірвалось невідоме свято. Можна сперечатись, а чи треба його відзначати взагалі, але, якщо відкинути «валентинівський» контекст, то, зійнявшись, хіба не приємно отримати від коханої людини подарунок — символ своїх почуттів. До того ж не обов'язково масово скуповувати плюш, троянди та солодощі — у цього свята існує безліч цікавих традицій, які вражають оригінальністю!

Австралія вирізняється найрізноманітнішою традицією святкування Дня закоханих. В цей день мешканці країни дарують одне одному знак вічного кохання — фігурки райських птахів. Серед презентів-символів кохання австралійці виділяють також ароматичні атласні подушечки, щедро прикрашені живими квітами та мушлями.

Оригінально виявляють свою почуття і в **Данії**, там закоханні дарують одне одному засушені квіти — переважно білі троянди, що символізують мир, а також анонімні «валентинки» — маленькі листівки з зізнаннями у вічному коханні.

Якщо ж метод таємних листівок вам не підходить, обов'язково познайомтесь з японськими «голосниками» зізнаннями. Цього дня відчайдушні закохані піднімаються на спеціальним місток та викрикують слова любові для своєї «половинки». Найголосніший крикун отримує подарунок і прихильність коханої. До речі, 14 лютого в **Японії** ще називають «чоловічим 8-м березня», представниці жіночої статі повинні дарувати знайомим чоловікам шоколадки. Вдячні чоловіки не залишаються у боргу — і рівно через місяць дарують шоколад жінкам.

У **Французії**, винахідників тих самих «валентинок», 14 лютого — найпопулярніший день для освідчення в коханні. Також в цей день у симпатії зізнаються всім родичам, друзям та знайомим незалежно від віку. Якщо ж пара поки не збирається обмінюватись обручками, то найкращим подарунком до дня закоханих стануть ювелірні прикраси, — вважають французи.

Для **англійських дітей** свято закоханих виглядає, як наша українська коляда. Малеча ходить по будинкам і співає вітальні пісні. Господарі домівок, в які завітали «колядники», частують їх цукерками та печивом. Англія унікальна й тим, що в цей день мешканці міст вітають своїх домашніх улюбленців спеціальними «звірячими» подарунками — новим ошийником, іграшкою чи смачним делікатесом.

А от в **Канаді** існує досить оригінальна традиція пропозиції руки та серця. Молоді жінки можуть самі освідчитися чоловікові і запропонувати побратися. Якщо чоловік відмовиться, то його можуть заарештувати або ж оштрафувати. «Безталанный» наречений

також має право «відкупитись» від надокучливої «нареченої», подарувавши їй сукню, бажано з шовку.

Німці, які славляться стриманістю, не зраджують собі в можливості виділитися і 14 лютого, — в офіційний день допомоги людям з психічними вадами. Цього дня всі лікарні країни прикрашають червоними стрічками, а в місцевих церквах служать молебні про здоров'я хворих.

Якщо ж ви ставитесь негативно до подібних святкувань, тоді найкращим варіантом буде пересидіти його в **Саудівській Аравії** або ж в **Ірані**, де це свято офіційно заборонено.

На відміну від Європи, в **колишніх країнах СРСР** день закоханих святкується 8 липня — в день благовірних князя Петра та княгині Февронії, які є символами істинного кохання та вірності.

У всіх народів свої звичаї святкування — оригінальні та неповторні, хоча мета в них одна — показати, або ж нагадати про свої почуття близькій людині. 14 лютого — гарний привід для цього, але не чекайте саме цього дня, аби повторити ті самі заповітні слова... ■

ДЕНЬ ЗАКОХАНИХ: А ЧИ БУВ ВАЛЕНТИН?

ПІДТЕКСТ ІСТОРИЧНИЙ

Святий на ім'я Валентин значиться в списку святих Православної Церкви. Їх навіть три — мученик Валентин Доростольський, священномученик Валентин Римлянин та Валентин Інтерамський. Але день пам'яті жодного з них не припадає на 14 лютого — в цей день православні згадують мученика Трифона.

Можна заглянути в календар до католиків, яким приписують створення свята. Але і в ньому цього дня записані імена святих Кирила та Мефодія, яким моляться за просвітлення іновірів.

Тоді виникає питання, як пов'язане ім'я Валентина з 14 лютого. Виявляється, вшанування свята Валентина, який жив у римському місті Терні в III столітті, встановив у 496 році Папа Римський Геласіус, але ця традиція залишилась лише у деяких римокатолицьких єпархіях.

Все ж таки це православний святий, адже він був прославлений за свій подвиг до 1054 року — дати розриву між Православною і Католицькою церквами. Існує думка, що цей святий відомий в православ'ї як Валентин Інтерамський, але його пам'ять вшановують 12

серпня (30 липня за старим стилем).

Багато дослідників розглядають призначення Дня святого Валентина, як намагання Папи Геласіуса замінити святкування давньоримського язичницького свята Луперкал на церковне. Суть ідолопоклонницького свята полягала в тому, що в цей день жерці приносили ідолам жертву у вигляді кози та собаки, обмочували кров'ю тварин їхні шкури і били ними всіх охочих, вірячи, що ритуал принесе їм щастя в коханні та сімейне благополуччя.

Як бачимо, намагання перекрити язичницьке свято православним має логічну основу. Хоча прямого факту, який би свідчив про те, що Папа реформував язичницький Луперкал у свято всіх закоханих, немає.

ЛІРИЧНИЙ ПІДТЕКСТ

Ще одним пунктом, який створює романтичну картинку свята всіх закоханих, є історія про

“Суть свята полягає у вшануванні закоханості — почуття, яке Православна церква не заперечує, а навпаки — підтримує.”

те, що святий Валентин був вбитий за таємне вінчання закоханих пар. Нажаль, ця красива історія

Щоб відчутти наближення Дня святого Валентина, не обов'язково заглядати в календар. М'які іграшки, купа сердечок та гори шоколаду перетворюються у головні прикраси магазинних вітрин. Його часто називають сектантським чи навіть ідолопоклонницьким святом. А транснаціональні компанії заробляють на ньому мільярди доларів лише за один день. Хтось вважає Валентина святим, а інші вбачають образ розбещення. Але головне питання, що постає перед більшістю людей 14 лютого — чи взагалі існував святий Валентин, якому приписують героїчні подвиги заради кохання людей?

розбивається об скали історичних фактів. В III столітті сформованого таїнства церковного вінчання ще не існувало. Лише через 100 років на Заході починає формуватися

“Валентин — православний святий, він був прославлений за свій подвиг до 1054 року — дати розриву між Православною і Католицькою церквами.”

традиція, за якою священник приходив у будинок батьків та читав над парю, яка брала шлюб, благословляючи молитвами.

На Русі вінчання було доступно лише у вищих верствах суспільства і до бідних воно прийшло лише у XVII столітті.

Тобто в часи життя свята Валентина таїнство вінчання не здійснювалось, не було спеціального церковного обряду, який би підтверджував факт шлюбу. Тим більше, що проведення подібних заходів в малій секті, — саме такою вважали язичники християнство, — у ранні часи особливо не турбувало імператора, який за повір'ям, вбив Валентина.

ПІДТЕКСТ СУЧАСНИЙ

Яким би комерційним святом не був День Валентина, реальність показує, що люди з

радістю прийняли невідоме до цього свято. Можна було б сперечатись про те, чи дійсно треба вважати цього свята покровителем закоханих, але люди вірять, що треба. Так само, як багато хто вірить в те, що треба молитись Іоанну Хрестителю при головному болю, або ж студенти часто звертаються до Нестора Літописця за допомогою під час складання сесії.

Глибинна суть свята полягає у вшануванні закоханості — почуття, яке Православна церква не

“Красива історія розбивається об скали історичних фактів. В III столітті сформованого таїнства церковного вінчання ще не існувало.”

заперечує, а навпаки — підтримує, як основу для справжнього кохання — запоруки подружнього життя.

Також свято має нагадувати людям про те що, любов та хтивість, які сьогодні часто плутають — це не одне й те саме. Для кожної пари свято Валентина може перетворитися на ще один привід для нагадування почуттів, з яких народжувалось сильне кохання, а також — подякувати Богу за цей подарунок, який, як стверджують святі отці, даний нам авансом, аби побудувати справжнє кохання. ■

Стрітення: зустріч людини з Богом

Свято Стрітення — останнє зимове свято в низці найбільш значущих подій духовного життя Православної церкви. Воно є третім етапом у єднанні людини з Богом, Тим, хто дав початок нашому життю і хто Сам увійшов у життя людини задля спасіння. Адже у своєму Різдві Христос став людиною, у Хрещенні прийняв всю важкість наших гріхів, а в Стрітенні — вручив Себе людям.

Стрітення (зі старо-слов'янського означає зустріч) — одне з найбільших дванадцятих свят, шанованих православними, останнє перед Великим Постом. Цього дня Церква згадує зустріч, яка відбулася на сороковий день після Різдва Христового, коли Діва Марія принесла Своє немов-

“У Стрітенні сплітається неймовірна та довгоочікувана радість від зустрічі з Тим, на Кого чекали люди від початку буття, та горе від того, які муки будуть чекати на Нього”

ля в Єрусалимський храм, аби подякувати Богу за народження дитини. Адже з часу визволення

євреїв із єгипетського полону кожне перше немовля чоловічої статі належало Богові, і його треба було приносити до храму на 40-й день після народження.

В храм прийшов і старець Симеон, що жив праведно. Перекладаючи Писання Старого Заповіту, він не повірив в таїнство непорочного народження Ісуса Христа від Діви Марії і вирішив виправити слово «діва» на слово «жінка». Симеон хотів змінити текст, але йому явився ангел, який сказав, що за сумніви він буде жити доти, доки особисто не побачить здійснення написаного.

Симеон довго чекав виконання пророцтва — за повір'ям, він прожив 300 років. І ось старець прийшов до храму, де серед присутніх побачив сім'ю — зовсім юну Дівчину та похилого чоловіка — обручника Марії Іосифа з немовлям та птахами для жертви. Підійшовши до них і поглянувши на Богонемовля, Симеон зрозумів, що це Той, на

“Свято Стрітення — це чудо зустрічі людини з Богом. Воно виявляється у любові до людини”

кого він чекав довгі роки — Спаситель, Світло для Світу. Взявши Дитину на руки, Симеон з трепетом, що був знайомий Мойсею, Авраа-

му та Ілії, сказав: «Нині відпускаєш раба Свого Владико, за словом Твоїм, із миром!».

В храмі також знаходилась благочестива пророчиця Анна, що служила Господу постом і молитвою. Вона впізнала в немовляті Спасителя і, підійшовши, почала славити Бога, розповідаючи про нього всім у Єрусалимі.

“Бог приходиться непомітно та неочікувано, але зустріч з ним не залишається непоміченою серцем, воно знову і знову буде шукати її”

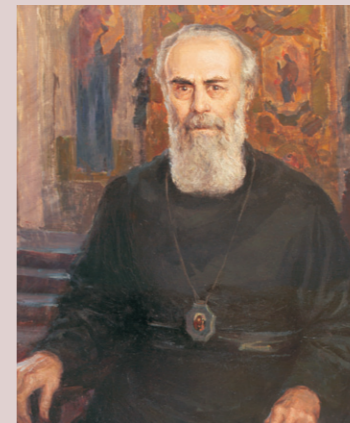
У Стрітенні сплітається неймовірна та довгоочікувана радість від зустрічі з Тим, на Кого чекали люди від початку буття, та горе від того, які муки будуть чекати на Нього. Анна та Симеон радіють, що майбутнє осяє надією на життя. Разом з Богом прийшла надія, яку не зможе погасити жодне горе і страх. Бог посеред людей! Але старець говорить Діви Марії, що меч пройде кризь її серце, Вона відчує такий біль, як ніхто в світі, і проживе скорботу, яку не винесе жодний, хто жив до Неї. Тоді Марія не знала, що він говорить про муки на Голгофі, які Вона переживе, стоячи біля хреста, де розіп'яли її Сина люди, заради яких Він і прийшов у світ.

Свято Стрітення — це чудо зустрічі людини з Богом. Воно виявляється у любові до людини, адже до Симеона приходять молюди мати з дитиною в пеленах, а не грізний цар в розкішних одягах. Так і до цього часу зустріч людини з Богом проходить не в осліплюючому світлі і без небесного співу. Жінка передає Богонемовля Ісуса в руки праведного Симеона — «Людина несе Бога до людей».

Саме до кожного окремо, а не до всього людства разом, Бог приходиться непомітно та неочікувано, але зустріч з Ним не залишається непоміченою серцем, воно знову і знову буде шукати її. І, можливо, так само несподівано знайде, як старець Симеон, одного разу зайшовши до храму... ■

Митрополит Сурожский Антоний

О ВСТРЕЧЕ

Мы встретились, мы друг другу посмотрели в глаза, мы друг другу открыты, мы друг друга хотим встретить. А часто ли это бывает? Сколько раз бывает не только мгновенная встреча, совершенно пустая, вещественная, или коллизия, где два человека столкнутся и разойдутся, но и просто прохождение мимо, когда мы видели только анонимность проходящего человека. И

однако весь упор евангельской проповеди, евангельской встречи, весь упор апостольской встречи в том, что каждая встреча может быть во спасение или нет и тому и другому. Причем встречи бывают разные: поверхностные, глубокие, истинные, ложные, во спасение, не во спасение, — но все они начинаются с того, что человек, у которого есть сознание евангельское или просто острое, живое человеческое сознание, должен научиться видеть, что другой существует. И это бывает редко, очень редко.

Подумайте о себе: много ли случалось у вас на пути людей, которые вас замечали в минуту, когда вам это нужно было, когда у вас было горе, когда была нужда? Мы не видим людей. Часто мы можем их описать, но только внешность; мы воспринимаем физическую оболочку — и только; мы ею часто дорожим — и только. А того, чем светится человек, мы даже не замечаем; мы смотрим на лампу и расцениваем ее материал и работу, которую в нее вложил художник, а то, что она светится, нам почти что даже неинтересно, или что она темная, мы не замечаем.

И вот первое: надо в себе развить способность каждого человека, кого встречаешь, — встретить, каждого человека увидеть, каждого человека услышать и, кроме того, признать, что он имеет право на существование; и это бывает опять-таки очень редко. Большею частью мы относимся друг к другу, к тем, кто нас окружает, как к обстоятельствам нашей собственной жизни. Мы — в центре, и вокруг нас движутся — или не движутся — явления; предметы не движутся, а звери и люди движутся — вот часто и вся разница. Мы бываем по отношению к ним милостивы, милосердны, дружелюбны — все это в лучшем случае, конечно. Но что это значит? Это значит, что той челяди, которая вокруг нас, мы уделяем сколько-то внимания: как мы натираем воском шкафы или столы, так мы при случае можем одарить кого-нибудь улыбкой или добрым словом. Если у нас есть какое-то постоянство в этом, нас даже могут считать за хороших друзей, — и все равно не было дружбы, потому что дело не в том, как мы обращаемся с предметами вокруг нас, а в том, что это не предметы, а люди, и каждый из этих людей имеет право быть самим собой, а не только частью моей жизни. И этому учиться надо. Это настолько трудно и, я бы сказал, часто настолько неприятно, что приходится учиться. Гораздо удобнее признавать в человеке только ту сторону, которая к нам обращена улыбкой. Но беда-то в том для нашего себялюбия, что есть другая сторона, что человек существует не только тогда, когда он с нами, вокруг нас, около нас, для нас существует. У него есть целая жизнь вне нас.

А во-вторых, надо уметь смотреть, чего мы тоже не умеем. Мы все умеем глядеть перед собой и что-то воспринимать, но что мы видим? Мы видим два рода вещей: те, которые нам сродни, которые нам подходят, или которые нас отталкивают; человек нам или симпатичен, или нет. Но эти две крайности, или два аспекта человека его отнюдь не исчерпывают. Он не сводится к тому, что в нем есть вещи, которые мне нравятся и которые не нравятся, вещи, которые для меня опасны или благотворны. Но чтобы видеть человека безотносительно ко мне самому, надо уметь отрешиться от себя.

Любовь — это вам не макароны!

Что для вас идеальный брак? Нужен ли он вообще? Потому что многие мужчины, как показывает практика, предпочитают просто сожительство со своими избранницами. На наиболее волнующие вопросы многих семей отвечает протоиерей Алексей Уминский.

— Христианский брак сегодня и в прежние времена — тот же самый или это явление модифицировалось? Ценности остались те же, эволюционировали или деградировали?

— Сущность брака неизменна. Его содержание удивительным образом заложено самим Богом в раю еще. Мы можем сказать, что брак — это самое первое таинство, которое существует на земле. Потому что оно осуществилось уже в раю, до грехопадения. То есть сама сущность брака не подверглась никакому греховному растлению. И сущность брака всегда состоит в одном и том же — в настоящей любви, когда двое становятся единым существом. Неразлучным, неразрывным. И поэтому по сути своей брак не может быть рас-

— Если пара вынуждена планировать число детей, Церковь это осуждает или нет?

— Этот вопрос не может быть решен так однозначно — да или нет, осуждает — не осуждает. Церковь осуждает грех. Человека Церковь не осуждает. Человека призывает ко спасению, человека Церковь любит прежде всего. Сочувствует ему и страдает. Но сегодня многие семьи планируют количество детей, исходя из сугубо практических, эгоистических соображений, которые понимают семью как возможность для реализации своих амбиций прежде всего, своей гордыни, а в детях видят тех, из кого можно сделать некий предмет, в том числе для тщеславия и гордыни. То есть родители часто хотят ребенка во что бы то ни стало сделать успешным. И поэтому выбирают для него всегда то, что в глазах других людей считается ценностью: престижная школа, например, какое-то пространство в жизни, которое обязательно должно принести успех, деньги и благополучие. Но при этом родители могут в данный момент не увидеть самого ребенка. Они будут делать из ребенка трафарет самих себя. И тогда, конечно, в такой семье не будет желания умножать количество детей, потому что это разрушает степень благополучности современной. Нелегко воспитать много детей, воспитать их сразу какими-то такими продвинутыми, успешными и так далее. Но в данном случае есть большой риск из ребенка воспитать эгоиста, человека, думающего только о самом себе и раздвига-

ющего локтями всех остальных. Но есть реальные ситуации, в которых, когда родители действительно просто не в состоянии по-настоящему содержать семью из-за того, что негде жить, нечего есть, работы нет. И тогда, наверное, оправданно какое-то время, когда родители откладывают рождение своего ребенка на другой срок.

— Христианская Европа богатая и в основном бездетная. В лучшем случае один ребенок. И в то же время бедные мусульмане активно размножаются. С чем связано? Такая сильная религиозная пропаганда у православных?

— Действительно, благополучная Европа выбрала этот путь. И тем самым это благополучие не дает человеку думать о других. Дети требуют полной отдачи родителей. Полной любви, полного приближения к этому новому существу, внимания постоянного к нему, желания все сделать для этих детей. Чем больше детей, тем больше труда, тем больше ответственности. И поэтому благополучная Европа, которая не очень сейчас даже за Христом идет, она соответственно относится к рождению детей таким образом. В исламских семьях все-таки иной образ брака, нежели в христианских. Иной идеал брака. Многодетность здесь в большей степени, наверное, происходит из того ветхозаветного понимания семьи, в котором жила, скажем, ветхозаветная церковь иудейская, еврейская, когда бесплодность, бесплодие считалось поно-

шением семьи и наказанием семьи за их греховность. В данном случае многодетность, как и в племенных местах, где живут люди еще племенным сознанием, связана с продолжением прежде всего общего рода, с умножением общего рода как наследников и продолжателей своей жизни, через которые человек продолжает свое существование в будущем. Иная мотивация. Хотя сегодня видно, что исламский мир идет впереди постхристианского.

— А если посмотрим на страны СНГ, то главная проблема отсутствия многодетных семей у нас в чем? Наверное, не в эгоизме, а в материальной составляющей? Помогут ли в этом отношении усилия государства, тот же материнский капитал?

— Мне кажется, проблема иная. Сама семья перестала быть ценностью в сознании общества. За последнее столетие было разрушено социальное представление о семье. Даже не столько христианское, потому что оно в Церкви осталось. Но у нас большее количество сегодняшних наших сограждан не являются членами Церкви. То есть очень многие себя идентифицируют православными, но по признаку скорее культурологическому, нежели религиозному. А основная масса нашего населения совершенно не знает, что такое христианский брак и что такое вообще жизнь во Христе, к сожалению. Ведь раньше само общество таким образом было устроено, что семья являлась его наивысшей ценностью. И поэтому не было разво-

в сознании общества и конкретного человека. Там, где семья не является абсолютной ценностью, там, где принципиально люди мыслят о возможности новых браков, разводов, иных отношений, то тогда они будут опасаться заводить детей.

— А к сексуальным отношениям до свадьбы Церковь так же нетерпимо относится? Ведь если человек ответственно подходит к будущему браку, понимает, что в 25 лет он не встретил, встретил в 30 лет, что ж, девушке до сих пор ходить в девичах?

— Да. И юноше ходить в девичах, если хотите. В юношах ходить. Дело в том, что ведь Россия занимает сегодня первое место по количеству разводов в мире. По количеству разводов. Самые первые места, которых мы стали добиваться, в области самых страшных вещей. Во многом вина тому, что интимные отношения до брака стали нормой. Именно поэтому и разрушаются семьи. Потому что люди приходят к созданию семьи уже дырявыми, разрушенными, не сохранившими целомудрие. Ведь эти удивительные отношения, которые называются грязным словом «секс». В браке ведь нет секса, в браке есть любовь. И вот те отношения супружеские, интимные отношения — это же Богом дарованные отношения, это же дар Божий мужу и жене. Вот эта близость супружеская, эта любовь, которая выражается в телесном соединении, которое делает людей настолько близкими, что от этого дети рождаются. Это не может быть продуктом потребления. «Макаронами» не может быть. Это слишком высоко. Это слишком прекрасно, чтобы быть просто пущенным на поток производственными вещами, которые из людей делают собак для случки.

— Обязательно ли после брака совершать обряд венчания? Ведь у многих закрадывается сомнение, а вдруг не навсегда, а мы уже повенчаны. Как быть потом?

— Сегодня очень многие даже венчанные браки распадаются. Это колоссальная проблема для Церкви. Потому что очень многие люди повенчались, потому что это красиво,

потому что это было модно, потому что это возвышенно, может быть, думали, что само таинство венчания будет точной гарантией того, что любовь сохранится. Сегодня эти браки рушатся. И во многом по вине Церкви. Почему? Потому что люди, получившие венчание, не были совершенно к этому готовы. И Церковь ничего не сделала для того, чтобы научить этих молодых людей тому, что такое христианский брак.

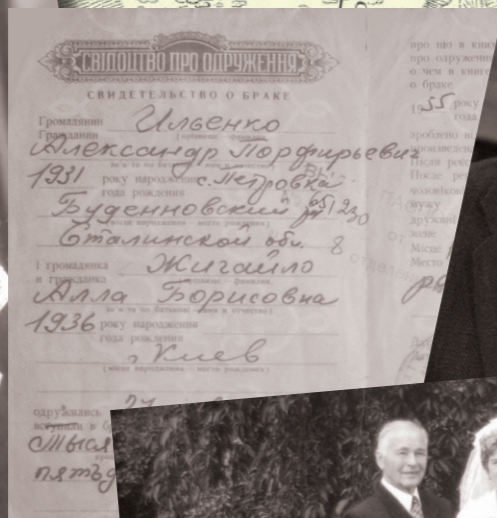
— Недавно РПЦ выступила и с инициативой по сокращению числа абортот. Каким образом?

— Святейший Патриарх выступил с замечательными инициативами по поддержке семьи и брака. В данном случае было сказано о том, что аборт следует вывести из системы социального страхования. Это значит, что сегодня аборт делается за счет налогоплательщиков, в том числе меня, священника, и огромного количества христиан, которые считают аборт страшным грехом. И мы, христиане, тем самым оплачиваем эти грехи. Оплачиваем убийство нерожденных детей. И поэтому было бы справедливо вывести эту отвратительную процедуру из системы общего социального страхования. И оставить уже просто на совести и возможности того человека, который выбирает это для себя как свое собственное решение.

По материалам радио «Прощеное воскресенье» ■

57 лет вместе: Секрет долгой любви

В преддверии модного праздника Дня влюбленных мы пришли к паре, которая уже более 60 лет хранит верность друг другу. Мы задали им вопросы о вечных ценностях изменчивого мира и попытались узнать секрет невероятно долгой любви.

Любознательству нашему, казалось, не будет предела. Поскорее хотелось узнать, как степенные, седоволосые супруги, понимающие друг друга не только с полуслова, но и взгляда, встретились и поняли, что они и есть те самые «две половинки».

Алла Борисовна и Александр Порфирьевич Ильенко с удовольствием стали вспоминать. Они смотрели друг на друга искрящимися глазами и говорили так, будто все было не 60 лет назад, а только вчера.

«Училась я в 89-ой женской школе-гимназии, — начала свой рассказ Алла Борисовна, — время было суровое послевоенное. Девочек воспитывали в строгости. Скромность, женственность и целомудрие были на первом месте в воспитательном процессе. Но, как и все дети, любила я пошалить, ох и доставалось же от родителей мне за эти проделки. Однажды случилось вот что:

Еще свежими оставались в памя-

ти рев сирен и голос, вещавший по радио «Воздух». Вот и выдумала я с подружкой такую игру: отвернется учитель к доске, а мы кричим «воздух», и все под парты прячутся. Стыдили учителя за такие шутки, а как наказание, не разрешали приходить на праздничные концерты, которые проводились в школе, — это была трагедия, так как мне очень нравилось выступать на сцене. В то самое время нашу школу прикрепили в качестве подшефных к училищу связи.

Там из мальчиков воспитывали настоящих воинов, защитников Отечества, и мы часто выступали перед юными воспитанниками на творческих мероприятиях. Так случилось, что в один прекрасный день я приняла участие в постановке перед кадетами училища, когда мое внимание привлек один паренек. Аккуратный, «наутюженный», в хромовых сапогах с книжкой в руках — просто красавец! Виду я, конечно, не подала, а вот играла на сцене в тот день, впервые волнуясь».

«Любая проблема поделенная на два, автоматически теряет свою свинцовую тяжесть, а все решения мы принимаем только вместе.»

Разговор перехватил Александр Порфирьевич: «Для того чтобы не было барьера в общении, в те годы практиковали совместные мероприятия между женскими и мужскими учебными заведениями путем проведения вечеров и праздников. Самыми запоминающимися были праздники в канун Нового года, когда готовился настоящий бал. А я увлекался музыкой, вернее сказать, уже играл на баяне, и чтобы ни в чем не отстать от представительниц слабого пола, пришлось проявить упорство к овладению умением еще и красиво танцевать. Условиями в таких встречах всегда были хорошие успеваемость и поведение. Не буду скрывать, я сразу обратил внимание на Аллу: веселая боевая девчонка, мне она очень понравилась. Можно сказать, это и был первый миг, когда я подумал, как было бы хорошо с ней познакомиться».

Разговор вновь продолжает супруга: «Встречались мы не так как нынешние парни и девчата — уединенно, а ходили огромной компанией. Самым прекрасным отдыхом считалось попасть в кинотеатр.

Однажды Саша, провожая меня домой, и, не зная всех хитростей двора, в котором я жила, нечаянно наступил на приоткрытый люк канализации — чуть было не провалился в него. Каким-то чудом мне удалось подхватить его за руку. Возможно, в этот момент пришла в голову мысль о том, что Саша и есть моя половинка на всю жизнь. Так это или нет, но только с того дня стали мы с Сашей встречаться понимая, что никогда не

расстанемся. Как и любой девушке, очень хотелось на свое (теперь уже по настоящему первое свидание) прийти в красивом платье, но в мою юность с одеждой была большая проблема, и подруга решила выручить, предложив пойти на свидание в ее платье, пошитом из солдатской шинели.

«Какая же ты красивая», — сказал Саша и предложил сфотографироваться. Что же за свидание без первого в жизни поцелуя. Многие ли помнят свой первый поцелуй, а вот мы с Сашей запомнили на всю жизнь. Сердце мое так забилося, что, казалось, вот-вот вырвется из груди. И, конечно, непременно теперь появятся дети, так как это непростой поцелуй, а поцелуй любимого человека. Сейчас, вспоминая тот момент, хочется смеяться — ведь мне казалось, что от поцелуя можно забеременеть. Вот насколько тогда было строгое девичье воспитание!

Вскоре я окончила школу и поступила в институт, а Саша по окончании училища получил направление на службу. Нам предстояла разлука, и Саша, не раздумывая, сделал мне предложение стать его женой. Дома был трудный разговор, родители поставили перед выбором: или институт, или замуж. Саша не растерялся и добавил: «Конечно, институт, мы только распишемся, и я сразу уеду служить».

«Шестьдесят лет вместе — это одно дыхание, это биение наших сердец в унисон. Чтобы столько прожить вместе, надо очень сильно любить друг друга и жизнь. Научить любить нельзя, это надо чувствовать. Любовь — основа всего. Без нее не было бы жизни на Земле.»

Мне хотелось петь от счастья, но воспитание не позволило выдавать свои эмоции, поэтому я предложила пойти прогуляться и посмотреть фильм, для себя решила: если будет фильм про любовь — распишемся, а если про войну — нет. Фильм оказался веселым, и решение было в пользу свадьбы.

Мы слушали рассказ этой прекрасной пары, не переставая удивляться. А они пригласили нас за стол и стали угощать всякими вкусностями. Продолжая слушать повествование, нам очень хотелось узнать, а как

они преодолевали все трудности, возникающие на жизненном пути. В ответ услышали удивительные слова: в отношениях должны быть взаимопонимание, уважение друг к другу и культура. А культура начинается с элементарных вещей: быта, дома, где каждый из нас живет.

Беседу поддержал супруг: «Главное — сила воли. Человек, у которого она есть, состоится в жизни, всегда разберется, что такое хорошо, а что такое плохо». А

«Я предложила пойти посмотреть фильм, для себя решила: если будет фильм про любовь — распишемся, а если про войну — нет. Фильм оказался веселым, и решение было в пользу свадьбы.»

жена — это внимание, доброта и любовь. Вот и выходит, что любая проблема, поделенная на два, автоматически теряет свою свинцовую тяжесть, а все решения мы принимаем только вместе.

Наши семейные взаимоотношения построены на любви и верности. Шестьдесят лет вместе — это одно дыхание, это биение наших сердец в унисон. Чтобы столько прожить вместе, надо очень сильно любить друг друга и жизнь. Научить любить нельзя, это надо чувствовать. Любовь — основа всего. Без нее не было бы жизни на Земле.

Сегодня стало модным отмечать годовщины свадеб. Когда-то это практиковалось только среди знаменитостей. Но наши дети и внуки устроили нам незабываемый праздник. Мы совершили путешествие в свою юность: было белое платье, свадебный букет, и вновь нам кричали «горько».

Не хотелось прощаться с такими замечательными собеседниками — и мы решили продолжить рассказ на страницах «Купола» об удивительном секрете долгой любви, отшлифованной временем, и по праву называемой «бриллиантовой». На прощание супруги вспомнили свою любимую песню и исполнили ее для всех нас, а мы с восторгом слушали: «Целую ночь соловей нам насвистывал,

Город молчал, и молчали дома.

Белой акации гроздь душистые
Ночь напролет нас сводили с ума...»

Владимир Петрович Брежинский!

Уважаемый Владимир Петрович, примите от меня лично и от нашей церковной семьи, искренние поздравления в день Вашего 70-летия. Ваш жизненный путь – это путь героя, основанный на чести, мужестве, достоинстве, на одном из самых важных христианских принципов — самопожертвенной любви.

Желаем Вам, чтобы каждый день Господь

Вас благословлял победой, физической и духовной силой. Пусть Ваша работа на благо Печерского района принесет пользу Вашей бессмертной душе.

Протоиерей Олег Мельничук, настоятель храма на честь Рождества Пресвятой Богородицы.

Марина Ивановна Брежинская!

Дорогая Марина Ивановна, примите от нашего церковного прихода и от меня лично самые искренние поздравления!

Мы рады, что Вы являетесь частью нашей церковной семьи.

Для многих из нас Вы пример не только преданной жены, любящей матери, надежного друга, но и человека с активной жизненной позицией.

Пусть Ваши честность, открытость и безграничное обаяние приносят радость людям, которые Вас окружают. Божьего благословения Вам, в здоровье, в радости прожить много лет.

Протоиерей Олег Мельничук, настоятель храма на честь Рождества Пресвятой Богородицы.

В нашому храмі відбулась зустріч клубу «Зв'язок поколінь»

В п'ятницю 27-го січня в приміщенні храму пройшла зустріч клубу «Зв'язок поколінь».

Цього разу учасники обговорювали тему «Любов ніколи не перестає». Куратор зібрання, настоятель храму, відповідав на запитання молодих подружніх пар.

Протягом вечора пролунало безліч питань про громадянський шлюб, законність, вірність, відданість, побудову міцного родинного фундаменту, щоденний сімейний побут і, найголовніше, про те, як розібравшись з цим усім, зберегти своє життя для щастя.

При завершенні бесіди учасники поділилися враженнями: «Зараз дуже мало місць, прийшовши куди, молодь може почути пораду від людини, за плечима котрої неоціненний багаж життєвого досвіду. А клуб дає нам змогу поділитись досвідом з молодшим поколінням».

Тема кохання та шлюбу настільки зацікавила присутніх, що було вирішено продовжити її обговорення на подальших засіданнях клубу.

Протоієрей Олег Мельничук провів зустріч із курсантами Військового Інституту

6 лютого, у день пам'яті блаженної Ксенії Петербурзької отець Олег Мельничук зустрівся з курсантами Військового Інституту телекомунікацій та інформатизації.

Зустріч проходила в форматі дружньої бесіди й мала просвітницьку місію.

Курсанти відвідали Храм, де мали змогу ознайомитися з його будовою, внутрішнім убранством і обговорити зі священником такі теми: що таке церква, які правила поведінки існують в храмі, сенс молитви й звернення до Бога.

Продовжилась зустріч у форматі невимушеної співбесіди під час якої отець Олег підняв ряд цікавих для молодих хлопців, більшість з яких 1990-93 років народження, запитань.

Теми обговорення були різноманітні, це була й розповідь про те, як Бог створював світ й духовні принципи життя сучасного чоловіка й просто поради щодо того з чим в першу чергу вартує ознайомитись в Біблії.

Хлопці з цікавістю слухали й сприймали слова отця Олега.

Курсантам також було запропоновано поставити свої запитання священнику. Хоробрих виявилось не так багато.

Найбільший інтерес викликали у юнаків теорії щодо потенційного кінця світу в 2012 році, основані на календарі народів Майя та апокаліптичних прогнозах науковців.

Психолог що працює з юнаками на протязі всього навчального року пояснила таку стриманість сором'язливістю своїх вихованців.

Головне, що ця зустріч не стане останньою. Адже курсантам настільки сподобалась відверта бесіда, що вони запросили отця Олега її продовжити.

Ряд таких зустрічей відбудеться в приміщенні Військового Інституту, за участі більшої кількості людей, на що сподіваються обидві сторони.

Дитяча школи боротьби

Вихованець дитячої школи боротьби, що діє при нашому храмі, взяв участь в навчально-тренувальних змаганнях з греко-римської боротьби, які проходили у селищі Круглик Київської області.

Дитячо-юнацький спортивно-оздоровчий центр на честь святого великомученика Георгія Побідоносця, а саме там проводився турнір, прийняв більше 50 спортсменів та їх тренерів. Не зважаючи на морозну погоду, всі запрошені спортсмени долучились до змагань.

Змагання проводилися у різних вагових категоріях та вікових групах. Серед

учасників були вихованці ліцеїв-інтернатів, ДЮСШ Києво-Святошинського району та Київської області.

Представник школи боротьби нашого храму Михайло Мельничук гідно виступив на змаганнях і став призером.

Метою акції стала популяризація спорту в Україні, розвиток дитячих та молодіжних шкіл боротьби.

Подібного роду тренування проводяться вперше, але вони вже стали фундаментом для побудови традиції щорічних зборів і виходу на міжнародний рівень.

Члени клубу «Зв'язок поколінь» зібрали підписи для встановлення автобусних зупинок у Печерському районі

Клуб «Зв'язок поколінь» спільно з Радою ветеранів Печерського району зніціював збір підписів серед жителів району, маючи на меті встановлення автобусних зупинок.

Наразі зібрано 58 підписів серед учасників клубу, подальша робота вестиметься з жителями району та прихожанами нашого храму.

Встановлення зупинок планується за наступними адресами: вул. Панфіловців, зупинка «за вимогою» автобуса №55 по маршруту «Ленінградська площа — вул. Басейна», вул. І. Мазепи, 14, зупинка автобуса №24, тролейбуса № 38 поблизу магазину «Дари ланів», бульвар Лесі Українки, б. 36-б зупинка «за вимогою» тролейбуса № 38, автобуса № 62.

Адже схема розташування зупинок за маршрутами: №55 (а.), №62 (а), №38 (тр.) створює багато незручностей для мешканців району.

Зокрема, зупинка за адресою вул. І.Мазепи, 14 допоможе мешканцям Печерська дістатися до магазинів, державних установ та банків.

Зупинка за адресою бульвар Лесі Українки, б. 36-б надасть можливість більш зручно використовувати транспортні напрямки «Лівий берег — Теремки» та «метро Дружби Народів — метро Либідська». Нові зупинки сприятимуть покращенню умов користування транспортом для осіб літнього віку, пенсіонерів та інвалідів.

Протоієрей Олег Мельничук увійшов до складу Секретаріату Кодексу щодо захисту дітей від жорстокого ставлення в мережі Інтернет та Інтернет-ресурсах

Кодекс покликаний в першу чергу захистити дитину в мережі Інтернет й запобігти жорстокому ставленню до дитини, сексуальній експлуатації дітей, кібербулінгу (образи, погрози, приниження та здійснення насильства в мережі Інтернет) та інше.

Розробка Кодексу ведеться з листопада 2011 року і до сьогодні. Кодекс створений на основі досвіду європейських країн, де він успішно працює, але при цьому розрахований на українські реалії.

«Як не прикро, сьогодні моральна і соціальна точка зору більшості українців формується через Інтернет. Наскільки Інтернет буде мати в собі іскри добра і пропа-

гувати добро, настільки буде сильне суспільство», — заявив протоієрей Олег Мельничук.

Наразі ситуація кричуща! Україна ввійшла в п'ятірку держав-виробників дитячої порнографії і в десятку лідерів з її розповсюдження.

Кодекс закликає боротися з цим явищем не на кінцевій стадії, вилучаючи заборонену продукцію у користувачів, а запобігати її потраплянню до потенційного «адресата» взагалі.

Документ відкритий для підписання, планується співпраця з правоохоронними органами, відділом боротьби з кіберзлочинністю.

Любов очима дітей

У кожної людини своє специфічне бачення світу. Кожен пропускає навколишню реальність через призму свого внутрішнього Я, набутого життєвого досвіду, зроблених помилок, набитих синців, одержаних перемог. І лише дитина в змозі дивитись на світ чистими очима, сприймати все як є й довершувати повну картину лише фантазією, а не стереотипами й домислами народженими розумом, який щоденно переповнюється величезною кількістю не завжди потрібної інформації.

Дитина ж на чистому тлі своєї душі, ще, зазвичай, не запламбованому життєвими проблемами й негараздами може малювати неприкрити оголену дійсність абсолютно не очікувано, наївно й від того прекрасно. Адаже в майже антонімічній зв'язці наївність — цинізм, світлою стороною стає як раз перше слово, як втілення відкритості й чистоти.

Тому нас, дорослих так часто цікавить, а іноді, й до глибини душі вражає, незвична думка дитини про звичні нам речі.

Не дає це спокою й науковцям, які проводять різноманітні дослідження. Наприклад вчені з Великобританії встановили цікавий факт стосовно дитячого зору.

Виявляється діти не бачать об'єкти в повній мірі до тринадцяти років. Діти неправильно оцінюють, являються предмети випуклими, чи вигнутими. Мозок же дорослої людини сприймає це автоматично.

Дослідник Джим Стоун з університету Шеффільду (Великобританія) провів експеримент, до якого долучив більш ніж 170 дітей віком від 4 до 10 років. Кожній дитині, що брала участь в експерименті, показували десять зображень різноманітних фігур. Потім вчені питали вогнуті чи випуклі предмети діти бачать на малюнках. В результаті виявилось, що правильність сприйняття формується з віком. Чим старша була дитина, тим більше правильних відповідей вона давала. Остаточо вміння об'єктивно сприймати предмети формується до 13 років.

На основі цього експерименту, було встановлено, що діти дійсно бачать світ інакше від дорослих. Вчені вважають, що саме особливості дитячого зору впливають на буйство фантазії й здібність бачити щось неочікуване в звичайних речах.

Але як тоді пояснити, той факт, що запитавши в дитини про поняття абстрактні, такі як Бог, дружба, життя, любов, можна почути не по роках мудру й дуже оригінальну думку. Адаже любов, наприклад, не можна побачити, розгледіти її форму, а можна лише відчутти, через інтонацію голосу, добре слово, поцілунок на ніч.

На сторінках «Куполу» ми вже писали про те, як діти бачать світ і показують це через малюнки. Оскільки тема нашого номеру «Стрітєння любові», то й поцікавимося ми зараз тим, що малеча вкладає в це поняття й як для себе його тлумачить.

Якщо хочеш навчитися краще
кохати, потрібно почати з того,
кого ненавидиш

Якщо захоуватися — це щось
на зразок того, коли вчишся пра-
вильно писати, то я захоуватися
не хочу. Стільки часу йде!

Ні, не все залежить від краси.
Дивіться: ось я, наприклад, дуже
гарний, але щось поки ніхто не хоче
за мене заміж виходити

Моя мама любить мене більше
за всіх. Ніхто окрім неї не цілує
мене ввечері перед сном

Любов знайде тебе, навіть якщо
захочеш сховатися. Я з п'яти років
від неї ховаюся, але дівчата мене
все одно знаходять

Я захоуватися не поспішаю. У
четвертому класі і так важко вчитись

Коли моя бабуся захворіла
артритом, вона більше не могла
нагинатися і одягати взуття. І мій
дідусь постійно робив це для неї,
навіть тоді, коли у нього самого руки
захворіли артритом. Оце любов!

Любов — це коли хтось тебе
ображає і ти сердитися, але не
кричиш на нього, бо знаєш, що йому
буде неприємно

Це коли говориш комусь щось
погане про себе та боїшся, що тебе
вже не будуть любити. А потім
дивуєшся, бо після цього тебе
не тільки не розлюбили,
але люблять ще сильніше

Ви не повинні говорити «я тебе
люблю», якщо насправді так не
думаєш. Але якщо ти дійсно люби-
те, ви повинні часто про це говори-
ти. А люди забувають про це

Любов — це як дідусь і бабуся,
які дотепер дружать, хоча дуже
давно знають одне одного

Любов — це те, від чого ти
посміхаєшся навіть тоді, коли стомився

Любов — це те, що залишається
з тобою в кімнаті на Різдво,
якщо ти перестанеш розгортати
подарунки й прислухаєшся

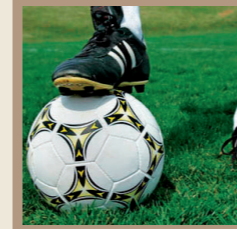
Перед тим, як тато приходив з
роботи, мама завжди підфарбовує
губи, бо вона хоче, щоб тато вдома
дивився на щось приємне

Соціальні проекти нашого храму

- Дитячий клуб «Недільна школа»
- Основи християнського віровчення. Закон Божий
- Декоративно-театральне мистецтво

Неділя 11:00

Катерина Неждодій (050) 477 31 97

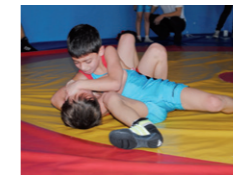
- Школа футболу

Головний тренер:
Леонід Ярмолинський (050) 331 38 51

- Дитяча школа боротьби

Заняття відбуваються на території Київського
військового ліцею ім. І. Богуна (Манеж ЦСК ЗСУ)
бул. Лесі Українки 25-А (Понеділок-четвер 15:00)

Василь Шерстняков (067) 399 20 70

- Клуб «Зв'язок поколінь»

Індивідуальний графік

Марина Іванівна Брежинська (067) 717 56 51
Бабчун Володимир Петрович

- Клуб прогресивної
православної молоді

Обговорюємо актуальні та цікаві для тебе теми.
Тобі від 18 до 35? Маєш власну думку?
Поділись своїми ідеями та проведи час цікаво

Олександр Бондарчук (097) 715 78 88

Храм на честь ікони Пресвятої Богородиці
«Помічниця в пологах» при київському міському
пологовому будинку №1 (вул. Арсенальна, 5)

(044) 360 04 10

Редакція журналу «Купол»
запрошує до співпраці
талановитих авторів.
Давайте разом творити історію
нашої духовності!
Чекаємо на ваші пропозиції
за адресою kupol-zhurnal@ukr.net

Українська Православна Церква
Храм на честь Різдва Пресвятої Богородиці

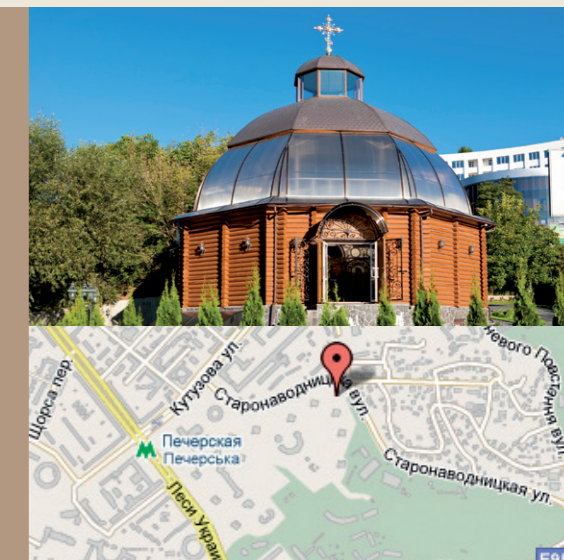
Храм відкритий щоденно з 10:00 до 19:00

Свідоцтво реєстрації — КУ №591-229Р, видане Міністерством юстиції України від 08.07.2011.
Тираж 10 000. Виходить щомісячно

01015, м. Київ, вул. Старонаводницька 8/6,
Церква на честь Різдва Пресвятої Богородиці
тел.: (044) 360-04-10, e-mail: kupol-zhurnal@ukr.net
<http://www.kupol.org.ua>

Головний редактор: протоієрей Олег Мельничук
Відповідальний редактор: Юлія Берлач
Арт-директор: Катерина Неждодій

Дякуємо родині Українських за допомогу у виданні

Малюнки конкурсантів «Як я бачу світ» СЗОШ N 89: Янчук 2 А, Тімінська 3 Б, Маша Корік 1 В